

Дім Вільяма О'Гари

Ярослава Острук-Сосенко

Було це в перших місяцях після мого приїзду до Америки. В невідомій країні починав я життя наново, а в моїй душі жевріла туга за втраченою батьківщиною. Якби я був виголосив навіть кількогадинну доповідь про те, чому я сюди приїхав, мене б ніхто не зрозумів, тож на запити моїх нових знайомих, чи мені сподобалася Америка, я відповідав коротко: "О так, мені Америка дуже сподобалася!"

Я безуспішно шукав праці і ніде не міг знайти. Почував себе непотрібною людиною з закінченими правничими студіями. По кількох днях праці у фабриці мене звільняли, тому що я не встигав з роботою. Я вперше переконався, що моя голова не працює рівномірно з руками.

Ще, на лихо, захопився в новоприбулу "діпістку".[54] Її цілим майном була скриня з непотрібними речами, що їх вона, не знаючи нащо, привезла сюди аж з табору. Вона також шукала праці, а коли вечорами ми стрічалися, потішала мене, що "якось воно буде". Однак ці слова мені нічого реального не давали, і я знеохочений вертався до своєї малої кімнати на шостому поверсі.

Тому з великою радістю прочитав оголошення, що десь далеко, в західних штатах Америки, шукають господаря дому. Недовго думаючи, написав прохання, і мене прийняли.

Їхав на нову працю, здавалось, у безконечність. Бо тільки подумати: в задкушному "Грейгунді"[55] відбутися дорогу з Нью-Йорку до Каліфорнії! Я спинився в якомусь глухому селі, що його важко було б назвати містечком.

На мене вже ждали коні, впряжені у старомодний фаєтон, а візник, увічливо спитавшись, чи я приїхав до пана Вільяма О'Гари, поміг мені занести речі до фаєтону.

Я довго їхав безмежними полями і лісами. Ніде не було видно ні сліду культури, і це додавало цій закутині ще більшого чару. Все наче залишилось так, як було колись давно, в перші роки колонізації Америки.

Коли я побачив не авто, а фаєтон, то неабияк здивувався, але здивування моє виявилось зовсім неслухним, адже вибоїста дорога не запровадила б мене далеко автоматом.

Був один з тих літніх днів, убраних в різнокольорові фарби природи. З лісу раз-по-раз долинали п'ятьп'янікання невіданих птахів, а запах ліян аж одурманював. Вони, обвинувачившись довкола дерев, створили немов непрохідну сітку.

Сонце кидало останнє проміння, коли врешті я побачив кінець моєї подорожі. Фаєтон зупинився перед ганком великого дому в колоніальному стилі. Красу цього будинку, оточеного парком, мені трудно описати. То був радше рай на землі. Захоплений сидів я у фаєтоні, і аж поява мого працедавця пригадала, що пора висісти.

Вільям О'Гара виявився дуже старим чоловіком, малим і згорбленим, що підпирався паличкою.

- Приїхали... прошу додому! - сказав з добрячою усмішкою і, відчинивши старі ковані двері, впровадив мене до кімнати. - Ви, певно, втомлені... вибачте мені... але я мушу показати вам свій дім і розповісти про ваші обов'язки в цьому домі.

Зворушений його ввічливістю, я пояснив працедавцеві, що не чуюся втомленим і радо огляну дім. Я старався бути для старенького якнайбільш увічливим.

- Ви не американець, - сказав О'Гара.

- Українець.

- Пізнаю по мові... У мене навчитеся нашої мови... Вам доведеться виконувати обов'язки господаря дому, а оскільки щовечора тут чимало гостей, мимоволі навчитеся говорити.

Вільям О'Гара взяв мене під руку і провадив по кімнатах, їх було так багато, що всі в моїй голові перемішались, і я засумнівався, чи знатиму їх коли-небудь. Була там вітальня, їдальня, балева заля, кімнати до гри в карти, якісь таємничі жіночі будуари, скляні оранжерії.

Опісля ми зайшли в підвал до кухні, де я помітив стародавнє куховарське приладдя, якого тепер ніхто не вживає: товчки до м'яса, величезні ножі, ополоники - одним словом, куховарський музей. Якраз старий куховар і два малі помічники в білих шапках готували вечерю, якийсь дідуган докладав дров до печі, жінка оббирала картоплю.

При нашій появі слуги перервали роботу, а Вільям О'Гара мене познайомив з ними.

- Вечорами до мене приїздить гості. Ваше завдання: наказати слугам зготувати вечерю і накрити стіл. Які страви варити, вони знають.

Почуваючись в ролі "боса", я сказав їм кілька ввічливих слів, на які вони теж мені ввічливо відповіли, і ми вийшли з підвалу.

- Я вам ще не сказав про ваші обов'язки і про зарплату, - ділово говорив дідусь і запровадив мене до великої бібліотеки, повної книжок.

Я почув сопух, змішаний з плісенню, властивий непровітрюваним приміщенням. Це було в усіх кімнатах, хоч в першу хвилину я цього не помітив. Несвідомо підійшов до вікна, але дідусь узяв мене за руку, і попросив не відчиняти.

Здогадуючись, що дідусеві шкодить холод, я вибачився і сів на крісло біля нього.

- Перейдімо до обговорення ваших обов'язків! - почав дідусь. - Я вам сказав, що до мене кожного вечора приїздить гості. Товариство інтелігентне - думаю, що скоро з ними заприязнитесь. Вони вже знають про ваш приїзд. Отже, почувайтесь тут, як у власному домі. Це вся ваша праця, а за неї дістанете шістсот доларів на місяць, - поплескуючи мене по плечу, сказав старий пан.

Я зрадів такою великою зарплатою.

- Цілий день маєте для себе, лише кілька годин доведеться вам бути з моїми гістьми. Користуватися можете цілим домом. Ви інтелігентна людина, напевно, буде вас цікавити моя бібліотека... Ви хто за фахом?

- Правник.

- Знайдете чимало книжок зі свого фаху... Учіться, молодий чоловіче, не вік вам тут сидіти!

В голосі дідуся почулося стільки батьківської щирости!

Опісля дідусь залишив мене самого.

Ще того самого вечора приїхали гості, і я з хвилюванням виходив їм назустріч. Вони теж були для мене ввічливі, і я відчув, що скоро з ними приятелюватиму. Вони почувалися в цьому домі не як гості, а як домашні. Мене уважали наче давнім знайомим, і мій недавній страх, пов'язаний з тим, чи виконаю обов'язки господаря, не знаючи добре мови, розвіявся. Гості були найкращими людьми, яких досі в житті я стрічав.

Вони приїздили в старосвітських фаетонах. Знаючи, які тут дороги, я ні трохи не дивувався, що не користуються автами. Між ними були літні подружжя, молоді жінки, кавалери.

Коли я увійшов до кухні, побачив, що вечеря вже готова, а за деякий час серед загальної веселости за накритим столом сиділо усе товариство. Я вже не був господарем, а одним з гостей. Ми випили чимало коктейлю, жартували, сміялися.

Мене тільки одне вразило: ці люди з глухої провінції були дуже відсталі. Коли я оповідав їм про події останнього десятиріччя, а саме про Гітлера, большевиків, війну, то на їхніх обличчях було таке здивування, наче б я приїхав не з Європи, а з далекого Марса. "Хіба ці люди не читають газет, не мають радія?" – думав я.

Знову ж те, про що вони говорили, мене не цікавило. Я не міг нічого зрозуміти. Це були розповіді про давноминулі події, про людей мені зовсім незнайомих.

Але найбільше враження справили на мене жінки. Ах! Вони були божесько гарні і диявольськи принадні, стрункі, повні грації та тонкої кокетливости. Вдягалися по-старосвітському, у сукні наших прабабунь. Хіба так тепер одягаються жінки в Америці?... Але, власне, цей одяг робив їх иншими, принадливими. Мені впала в око чорноволоса, темпераментна, типу еспанки леді Алкуї. Я був би присягнув, що і вона звернула на мене увагу.

Контрастом їй була молоденька панночка, блондинка з синіми очима. Ах, ці очі!.. Того вечора я відчув на собі кілька разів її погляд, а її зідхання зворушило мене до глибини.

Я силкувався думати про свою дівчину в Нью-Йорку, але на її місці ставали дві мої нові знайомі. Я відчував їхню владну силу, тільки не знав, котра з них переможе.

* * *

Я не міг удосталь на милуватися красою околиці. Коли вранці проходжувався по крутих алеях парку, до мене приступив дідусь.

– Доброго ранку! – сказав я.

– Добридень! Що? Проходжуєтесь? Раннє повітря чудове! – сказав дідусь, вдихуючи холод раннього ранку. – Як провели вечір?... Гості не надокучили?...

– Ні, навпаки, вони дуже інтелігентні симпатичні люди, я не тільки їх знайомий, але й приятель.

– Дуже цьому радий, хлопче! – відповів, попліскуючи мене.

Він, видно, хотів зі мною поговорити. Опираючись на паличку, ішов поруч зі мною,

тому я сповільнив ходу, додержуючи йому кроку.

- Кажеш, хлопче, що ти вдоволений... Гарзд!.. Упевняю тебе, не будеш мати через них жадних неприємностей...

- Вони найкращі люди... хоч при цьому дуже відсталі від сьогоднішнього світу. Наприклад, коли я розказував їм про большевиків, Гітлера, то вони так здивовано на мене дивилися, наче б я бозна що говорив. Вони зовсім не орієнтуються в політиці. Хіба ж вони не мають радіо, телевізії, не читають газет?...

Я ще хотів сказати про їхню чудернацьку моду, але в цю хвилину глянув на одяг Вільяма О'Гара. Його старосвітський довгий піджак не був одягом сьогоднішньої людини, тому я промовчав останнє зауваження.

- А жіночки! Жіночки!.. Гарячі, як вогонь! - сказав дідусь.

- Так, вони дуже гарні! - признав я слухність дідусеві.

- Гарні, але небезпечні... Стережись їх, сину!..

Я хотів довідатись про таємничу Алкуї, що після вчорашньої ночі, наче шампан, шуміла в моїй голові, але не хотів зрадитись з своїм почуттям.

Дідусь сів на лавочку на найвищому горбі парку. Звідти було видно цілу околицю, тобто нічого більше, окрім лісів та піль. Мене мимоволі вперше пройняли дрижаки остраху: адже я попав у таку глушу, далеко від світу, поміж чужих людей!..

- Бачиш ці простори? Це все моє, Вільяма О'Гари. Сьогодні все це ще безвартісне, але промине рік, два, проведуть новітні шляхи, автостради, побудують фабрики. Знаєш, скільки це все буде варте? Мільйони, великі мільйони!..

* * *

Мої приятелі приїздили в гості кожного вечора, і кожного вечора було те саме: добра вечерея з коктейлем, а далі жарти, сміхи, веселість. Я мав щастя, що сюди попав. Опісля старші розходилися по кімнатах, грали в карти, а молодші танцювали в дзеркальній залі. Я, молодий, вибирав жіноче товариство, а до карт ніхто б мене не намовив. Признаюся, мав великий успіх. Нічого й дивного, я був молодий і привабливий, кажучи скромно. Ні, я був найкращий з усіх кавалерів, тому мені зовсім справедливо прислуговувало право вибрати найкращу. Але котру? Вони обидві однаково мені подобалися, обидві приманювали: біла своєю ніжністю, чорна - рафінованістю своєї кокетливості, елегантна аристократка розпалювала почуття.

При зустрічах з ними мені мимоволі пригадувався вірш:

Полюбив я дві дівчини

І рішитися не міг.

Одна біла, друга чорна,

Одна день, а друга ніч.

Вони були справді, наче день і ніч, однаково гарні, принадливі. Я танцював то з одною, то з другою навперемінку, а коли відходив, їхні очі мені так багато обіщували...

Наші гулянки затягалися поза північ. Мої дами серця прощали мене щораз більш закоханим поглядом. Гості роз'їжджалися фаєтонами, за хвилину все втихало, а коли в кімнаті панувала тиша, я довго не міг заснути. Я мріяв, мріяв про обидві жінки

рівночасно.

Скоро минали дні й тижні. Вільні хвилини проводив я в бібліотеці. Там була література цілого світу. Але мені треба було взятися до чогось реального, тому я нишпорив між правничими скриптами. Дідусь усе дораджував взятися до науки. Знаючи мову, я міг би колись працювати за фахом.

Чорноока леді все більш брала мене в полон, і хоч до зустрічів на самоті не приходило, я був певний, що колись те станеться. Я бажав цього і смертельно боявся.

Була чудова ніч з зірками на небі та круглолицим місяцем, що так, як і в нашому краю, приманював закоханих. Тільки замість соловейка співали "макенбердс" і замість наших лип пахли ліяни.

В залі грала музика, але я не хотів танцювати. Між тими, що танцювали, не було леді Алкуї. Мене, як люнатика, тягнуло в парк, я був певний, що там її стріну. Бажав її цілим своїм єством.

Я зовсім не здивувався, коли її побачив. Одягнена в чорну балеву сукню з глибоким вирізом і червоною рожею на грудях, була така принадна, що напевно ніхто б не міг їй опертися. Вона сіла біля мене і, простягнувши руки, сказала:

- Любий, я так довго тебе ждала!

Я пригорнув її і цілував уста, впивався її красою, був наче п'яний.

- Втікаймо, втікаймо геть звідсіля! - в її голосі було більше наказу, ніж прохання.

- Куди? - я спитав.

- Геть, туди далеко, кудись, хоч би і до пекла, щоб тільки якнайдалі від "нього".

Ах!.. Як я його ненавиджу!

- Чоловіка? - спитав я.

- Ні, того другого, мого любовника.

- То кинь його, скажи, щоб відчепився! - порадив я.

- Ти нічого не розумієш... Він мене переслідує на кожному кроці, не дає спокою... Я мушу його слухати... Але так довше не може бути! Мій любий, коханий, рятуй мене від нього!.. Втечемо ген далеко, будемо щасливі...

Що ж мені робити?... Я чув, що не опруся цій жінці, яка так дуже розпалила мої почуття. Вона справді кудись мене тягнула. Зачарований нею, ішов я все далі в глибину лісу. Ліяни духмяно пахли, вони мене ще більше одурманювали.

- Куди ти мене ведеш, любя? - спитав я.

- Ще тільки перейти оцей потічок, а опісля горбочок. Не бійсь, любий, коли кохаєш! Поможеш мені втекти від коханця.

В моїй уяві виринала постать якогось невідомого коханця, злочинця, що переслідує мою чудову леді, і я ішов далі за нею.

В цю хвилину я пригадав свою дівчину. Вона мені вірить, а я втікаю кудись з незнайомою жінкою, може, й авантюрицею, бо ця втеча від любовника вже виглядала на авантуру. А що, як цей любовник мене дожене?... Він, мабуть, бандит, бо на підставі того, що сказала леді Алкуї, не виглядав на солідну людину. Ні, в мене не було стільки лицарства, щоб для неї повиснути на гілляці!

- Дорога леді, далі не піду ні кроку! - сказав я рішуче.

- Бо ти боягуз! - відповіла сердито, а далі почала просити ласкою. - Сказав, що кохаєш! Коли кохаєш, чому цього не можеш зробити?... Втікаймо якнайскоріше, втікаймо, він прийде зараз!..

Вона пекла мене поцілунками. Але я мав ще стільки сильної волі, щоб вирватися з її обіймів. Залишивши її в лісі, втікав додому.

Я мусів мати дуже наляканий вигляд, бо, побачивши мене, білява дівчина шепнула:

- Вам щось злого трапилось?... Будьте обережні!

І зникла між танцюючими парами.

* * *

Тієї ночі, коли гості роз'їхалися, і в домі панувала, як завжди, тиша, я довго не міг заснути. Вперше подумав, що я попав у підозріле товариство, і леді Алкуї готувала мені якусь засідку, коли казала з нею втікати. Вона напевно звичайна авантюриця на послугах бандитів. Тому вирішив дізнатися про неї трохи більше від дідуся. З цією думкою пішов до парку, знаючи, що там стріну Вільяма О'Гара.

Він справді ішов, підпираючись паличкою. Привітався, як звичайно, ввічливо, з тою ж лагідною усмішкою.

- Признайся, чи дуже вона тебе приманювала?

- Приманювала, ще й як приманювала! - відповів я щиро.

- Твоє щастя, що не дався зловити в її сільце! Я тебе кілька разів перестерігав перед тією... авантюрицею... Звичайна авантюриця, чорт, не жінка! Вона вже не одного обдурила своїми ласками та поцілунками... Молодець, що не дався зловити! Вже ніколи не втягне тебе в цю авантуру.

- Я бажав би трохи більше дізнатися про неї...

- Леді Алкуї, як я тобі сказав, звичайна авантюриця. Вона має на совісті смерть чоловіка, якого за допомогою любовника отруїла.

Тепер я вже був близько правди. Любовник був її змовником, про все знав, і тому вона втечею зі мною бажала його позбутися.

- Вона справді принадлива, і ніхто не може їй опертися, - говорив О'Гара, - але залиш її в спокою, не думай про неї!

Ми сиділи мовчки, а дідусь паличкою накреслював на піску якісь пляни. За деякий час на доріжці, посипаній піском, з'явилася мапа, покрита прямими лініями, що в багатьох місцях перехрещувалися.

- Бачиш, сину, так невдовзі буде виглядати ціла ця околиця. Ось тут "тернпайк", у цьому місці "гайвей", це велике коло - місто, а там фабрики, - пояснював дід.

Я був захоплений пляном діда, а Вільям, вертаючись до першої розмови, говорив:

- А все ж тобі не слід заводити роман з леді Алкуї... У тебе, напевно, є дівчина...

В цих словах було стільки щирости, що я розказав про свою дівчину і про те, що бажав би з нею одружитись, але в теперішніх моїх матеріальних обставинах це неможливо.

- А чому б тобі не одружитися? Поїдь до Нью-Йорку, маєш вже зароблених шістсот

долярів, якраз учора минув у тебе місяць праці. Коли дівчина любить, вона і сюди приїде.

Я прийняв з подякою пораду, дістав одномісячну відпустку й поїхав.

* * *

На крилах злетів би до Нью-Йорку. Палка красуня, що недавно завоювала моє серце, здалась тепер зовсім чужою. Я був певний, що коли вдруге її зустріну, то навіть не гляну на неї.

Оксана привітала мене сердечно, і я був щасливий. Вона вже працювала у фабриці і діставала на годину один доляр і двадцять центів. Радила залишитися і обіщувала виєднати мені працю в тій самій фабриці.

Але я про те й чути не хотів. Розказав, чого приїхав, і запитав, чи вона згодиться бути моєю дружиною й поїхати далеко.

- Дім Вільяма О'Гара далеко від міста, взагалі, глуха провінція. Не знаю, чи будуть тобі гості приємні...

Розказав я також про свого працедавця, симпатичного дідуса, і про працю в його домі.

Розказав про своїх приятелів, тільки не згадав принадливої леді Алкуї. Це було б не на місці і, здається, порядний чоловік ніколи цього не сказав би своїй жінці. А втім, це все було вже за мною, хоч я знав, що при зустрічі з Оксаною леді Алкуї виявить своє невдоволення.

* * *

Візник чекав на нас, коли ми висіли з автобуса. Оксана не могла вдосталь налюбуватись околицею. Захоплена, бажала їхати далі й далі. Вкінці на горбочку ми побачили колоніальний дім Вільяма О'Гара.

Коли ми висіли з фаетона, назустріч нам не вийшов дідусь, і то було перше моє розчарування. Він повинен би вийти хоч назустріч моїй дружині. "Може, хворий або помер?" - мигнули думки. Але про це візник не згадав.

Ми увійшли в дім. Я вперше відчув таку пустку, що аж лячно стало. Дивно, до цього часу я мав враження, наче б дім був заповнений людьми, хоч тоді, як і тепер, ніхто там не мешкав. На всіх меблях лежала груба верства давно не стираного пороку.

- Де твій дідусь, що про нього ти мені стільки розказував? - спитала Оксана.

Я пояснив, що він напевно поїхав до знайомих і вернеться разом з гістьми.

Але була пора по одномісячній відпустці починати урядувати. Кожної хвилини могли приїхати гості.

Вибачившись, залишив я Оксану і обіцяв скоро вернутися.

- Що до чорта? І тут нікого нема! То все так, коли нема господаря!

Шукав, гукав на слуг по цілому домі. Нікого. Глухо відбивався голос, і ставало ще страшніше.

- Що ж! Як приїдуть гості, скажу, що не застав слуг, нехай вибачають! Замість вечері подам тільки коктейль.

Увійшовши до кімнати, я побачив Оксану, вже вдягнену у вечірню сукню з блідо-

рожевого тюлю. Вона була чудова! Де були мої очі, що я проміняв її за ту авантюрицю?

Минали години, але ніхто не приїздив. Нетерпляче виглядав я гостей. Вони таки не приїхали...

- Ти сказав, що гості приїждять кожного дня, а їх як нема, так нема!

В голосі Оксани я відчув недовір'я. Вона мала право так думати. Я був наче брехун, обманець. Завіз дівчину кудись в незнане, розповів про добру посаду, про якогось багатого дідуся, а коли дівчина повірила і приїхала, переконалася, що все це фантазія.

Я виправдувався, як міг. Гості й дідусь хочуть нас залишити самих, тому не приїхали. Це, нарешті, переконало Оксану.

Ми довго сиділи того вечора в парку на лавці, де приманювала мене леді Алкуї. Про неї я не думав, був щасливий зі своєю дружиною. Щойно темна ніч пригадала нам, що пора й додому.

Нам було добре разом, і ми забули про гостей та дідуся, що чомусь не приїздили. Чудова околиця щораз більше захоплювала Оксану. Вона не жалкувала, що одружилася і поїхала так далеко. Ми ловили рибу в річці, ходили на полювання.

Так минуло багато днів, а ми, щасливі, їх не числили. Аж перші жовті листки сповістили близьку осінь.

Небо затягнулося темними хмарами, а дощ безупинно мрячив, примушував бути більше вдома. Я знову взявся до науки. Адже вічно нема нам тут чого робити! Не діждавшись Вільяма О'Гара, треба буде вкінці вертатися до Нью-Йорку.

Якось я вчився у бібліотеці, а Оксана нишпорили поміж книжками. Несподівано випав з книжки пожовклий старий папір, а його зміст нас запаморочив.

Був це тестамент старого Вільяма О'Гара, написаний в день його смерті. Це було в році тисяча вісімсот п'ятдесятому, значить, рівно сто літ тому...

В тестаменті було написано:

"Я, Вільям О'Гара, власник піль і лісів, передам на власність це все тому, хто виконуватиме обов'язки господаря дому впродовж тридцятьох днів і обслуговуватиме моїх померлих приятелів та кривних".

Далі був його підпис і нотаріальна печатка. Здається, якби ми дізналися, що з'явилася людина з Марса, ми б менше здивувалися. Отже, не знаючи правди, я провів повних тридцять днів з померлими, а та леді Алкуї, білява дівчина, гості і дідусь були тінями живих людей. Мені стало моторошно на саму згадку, те саме було і з Оксаною, хоч вона їх і не бачила. Відчула мій страх.

Але мільйоновий маєток нас манив. Ми зараз вибралися до найближчого села, де власник "ланчонети"[56] дав нам інформацію, кудю йти до містечка. По довгих розшуках ми знайшли нотаря, якому я передав тестамент Вільяма О'Гара.

Копія тестаменту була в його архіві, і він по кількох запитах повірив мені, що я провів у старому домі О'Гара тридцять днів. Від нотаря я дізнався трохи більше про той дивний тестамент і старого дивака О'Гара. Умираючи й не бажаючи нікому записати свого майна, він покликав діда згаданого нотаря і передав йому дивний тестамент. Відтоді кожного року появлялося дивне оголошення в американських газетах.

- То це ти той відважний?... О, чоловіче! Як ти з ними витримав?!

- Вони були дуже симпатичні, і я не можу на них нарікати. А втім, я не знав, з ким маю приємність бути знайомим.

- Це твоє щастя! Ти чужинець?

- Так.

- Тому дався зловити, не знаючи правди. Тут було чимало таких сміливців, і ніхто довше одної ночі не видержав. Утікав збожеволілий і в лісах пропадав... - Нотар лукаво всміхнувся. - А признайся, ця леді Алкуї дуже тебе манила?... Не було такого, хто б міг опертися цій опириці, диявольській жінці!..

Недискретне питання в присутності моєї жінки мене спантеличило. Я ніколи їй про леді Алкуї не згадував.

- Ви... про ту... авантюрицю?... О ні, вона не мала права навіть до мене приступити... Я й не глянув на неї...

Але я так зашарівся, що, здається, ні нотар, ні жінка мені не повірили. Проте про леді Алкуї Оксана мене ніколи не питала.

Примітки:

54 Діпістка - жінка з табору повоєнних біженців Ді-Пі у Німеччині.

55 "Грейгунд" - автобус, що рухається в далекий рейс.

56 Ланчонета - кафе.